

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐκπαιδεύσεως καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας
διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 39.867 (1942) ἀποφάσεως.

— Ἰδρυτὴς — ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΤΡ. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ.

Διευθύνεται ὑπὸ τῶν κ. κ. Β. Π. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Δ. Ν. ΧΩΡΑΦΑ

Ἀθῆναι τῇ 16ῃ Ὀκτωβρίου 1942

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΜΑΥΡΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Συγκινητικὸ διήγημα ὑπὸ
ΠΕΤΡΟΥ Ν. ΛΙΝΑΡΔΟΥ (Ἀττικοῦ)

Στὸ μικρὸ τῶν ψαράδων χωριὸ ποὺ εἶχα πάει νὰ περάσω μὲ λίγη ἥσυχία καὶ δροσιά τὸυς πνιγηροῦς τοῦ καλοκαιριοῦ μῆνες στὴ γραφικὴ ἀκρογιαλιά ἐνὸς μικροῦ νησιοῦ χαμένου στὴ γαλανὴ ἀπειραντωσύνη τῆς ἑλληνικῆς θάλασσης, γνωρίστηκα μ' ἕνα ἀπόμαχο θαλασινό, ἕνα σὸ στὸ θαλασσόλυκο, ποὺ σύχαζε στὸ μικρὸ του σπιτάκι ἀποκαμωμένος ἀπ' τὴ σκληρὴ ζωὴ τῆς νειότητος του.

Ὁ καπετὰν Νικόλας, λοιπόν, καὶ ἐγὼ καθισμένοι ἕνα βραδάκι στὸ μικρὸ καφενὲ τοῦ μουρῆτιοῦ, ἐνῶ ἀκούγαμε τὸ κῆμα πῶσπαζε παιγνιδιάρικα κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας, μοῦ διηγήθηκε κάτι ἀπὸ τὴ θάλασσα ποὺ τὸ ἔζησε ὁ ἴδιος.

Εἶναι μιὰ ὥραία θαλασσινὴ περιπέτεια καὶ δείχνει πῶς ὅσο κι' ἂν τὸ μῖσος ἔχει ναρκώσει τὰ καλά τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς θάρθει μιὰ ὥρα, μιὰ στιγμή, ποὺ θὰ ξυπνήσουνε καὶ τότε θὰ πλημμυρίσουνε τὰ στήθια ποὺ βρισκονται θαμμένα.

— Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἄρχισε ὁ καπετὰν Νικόλας, ταξίδεψα στὴ Μαύρη θάλασσα μὲ τὴ σκοῦνα τοῦ καπετὰν Ρίζου.

Ἦμουν λοστρόμος τῆς «Θαλασσινῆς Κυρῆς» καὶ πηγαίναμε στὴν Ὀντέσσα γιὰ στὰρι καὶ ξυλεῖα.

Στὴν Πόλη ἀράξαμε γιὰ λίγο. Ἀνέβηκε τότες στὸ καράβι ἕνας νέος ἀπ' τὸ χωριὸ μας, ὁ Θανάσης Σγουρός, καὶ ζήτηξε νὰ μπαρκάρη μαζί μας. — Εἶχε μείνει ἀνήμπορος ἐκεῖ σὲ κάτι δικούς του κι' ὅταν ἔγιανε τὸ δικό του εἶχε κάνει πανιά. —

Ὁ καπετάνιος τὸν δέχτηκε γιὰτ' εἶχαμε ἀπ' ἕνα ναυτῆ ἀνάγκη καὶ γιὰ χατήρι τοῦ πατέρα του ποῦταν φίλος του καὶ πατριώτης.

Ἐγὼ ὅμως, ἐπειδὴς ἤξερα τὴν ὄχτρα ποῦτανε ἀνάμεσα στὶς φασίλιες τοῦ Θανάση κι' ἐνοῦ ἄλλου ναυτῆ μας τ' Ἀργύρη Παναγάρη δὲν τὸ καλόδα τὸ πράμμα. Ὁ κατέρας τοῦ Θανάση, ὁ καπετάν Σγουρός, μὴ νύχτα, τρικυμισμένη εἶχε χτυπήση μὲ τὸ γολέτι του καταμεσίς τὸ τρεχαντηράκι τοῦ Παναγάρη. Ὁ γέρο Παναγάρης χάθηκε στὸ μανιασμένο κύμα, πρὶν προφτάξει νὰ τὸν ἀρπάξει ὁ Ἀργύρης, δεκαπεντάχρονο παιδί τότες ποὺ τὸν συντρόφευε στὴ δουλειά του. Μὰ ὠρκίσθηκε σκληρὴ ἐκδίκηση.

Στὴ δίκη ποῦγινε, κι' ἐγὼ δὲ ξέρω πῶς, κατάφερε ὁ Σγουρός νὰ τὰ ρίξει ὅλα γιὰ τὸ τρακάρισμα, στὸ μακαρίτη Παναγάρη.

Οἱ δυὸ τους ἀντικρουστήκανε σὰν εἶχα-

με ἀρκετὰ ἀνοίγει τὸ πέλαγος. Ὁρμησε ὁ ἕνας ἀπάνου στὸν ἄλλο καὶ θὰ γκρεμιζόντουσαν στὴ θάλασσα ἀπ' τὴν κουβέρτα, ἀν δὲν ἐπεφταν δίπλα τους νὰ τοὺς ξεχωρίσουν κάτι ναῦτες ποῦσανε μπροστά.

Ὁ καπετὰν Ρίζος τοὺς εἶπε πὼς ἀν εἶχαν δουλειὰς καὶ διαφορὰς, νὰ φύλαγαν τὴν ὄρεξί τους ἴσαμε τὴν Ὀντέσσα. Αὐτὸς δὲν ἤθελε καυγάδες ἀπάνω στὴ σκοῦνα.

Ἐπιοχεθῆκανε πὼς θὰ κάνανε ἴσαμε τὴν Ὀντέσσα ὑπομονή. Ὅμως τὸ κακὸ ἦ πιο καλὰ τὸ καλὸ, δὲν ἄργησε νὰ γενῆ:

Ὁ Θανάσης ἦτανε ἀνεβασμένος μὴ μέρια στὰ ξάρτια, ξεγλυστῶ, πέφτει, βαρῶ στὴν κουπασιτὴ κι' ἀπὸ κεῖ στὴ θάλασσα!.

Πρὶν προφτάσει κανένας μας νὰ κἀνῃ κάτι, βλέπουμε μὴ φαρδεῖα γκρίζα γραμμὴ νὰ ὀρμᾷ καταπάνω του ἀφήνοντας πίσω της, ἕνα ἀφρισμένο αὐλάκι. Κοκκάλωσαμε !!

Ξάφνου μ' ἕνα δίκωπο στὸ στόμα μα χαίρι, πέφτει στὸ νερὸ ὁ Ἀργύρης! Μὲ κἀνα δυὸ ἀπλωτὲς φτάνει τὸ Θανάση, τὸν ἀδράχτει μὲ τῶνα του τὸ χέρι καὶ τ' ἄλλο,

τ' ὠπλισμένο, τ' ἀνεβοκατεβάζει στὸ χοντροκέφαλο τοῦ σκυλόψαρου...

Κοκκίνησε δλόγυρα ἡ θάλασσα, καὶ τὸ θεριὸ ψόφιο μᾶς ἔδειξε τὴν ἄσπρη κοιλιὰ του.

Ὁ βραχνᾶς ποὺ πλάκωνε τὰ στήθεια μας ξεχύθη ε σὲ ἄγριες φωνὲς χαρᾶς, ποὺ ἀντιλάλησαν ἴσαμε πέρα στὸ πέλαγο.

Τοὺς ρίξαμε σκοινὶ ν' ἀνεβοῦν. Μόλις πάτησαν τὸ πόδι τους ἀπάνω στὴν κουβέρτα, ἀγκολιαστήκανε καὶ φιληθήκανε.

Ἡ ἀρμυρὴ θάλασσα ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ πάνω τους κι' ἀνάμεσα σ' αὐτήνε, χωρὶς ἄλλο, θάτανε δάκρυα χαρᾶς κι' εὐγνωμοσύνης.

Αὐτὸ ἦτανε ὄλο: σὰν κλωστή κόπηκε τὸ μῖσος. Γινήκανε οἱ καλύτεροι φίλοι καὶ τὴν ἀδερφή τοῦ Θανάση τὴν πῆρε ὁ Ἀργύρης.

Τελείωσε ὁ καπετὰν Νικόλας, κι' ἐγὼ γύρισα πρὸς τὴ θάλασσα κι' ἄφησα τὸ βλέμμα μου, ποὺ τὸ θόλωνε κάποιον δάκρυ, νὰ πλανηθῆ στὴ γαλανὴ ἀπεραντωσύνη τοῦ πελάγου...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

20ν (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Περάσανε ἀπὸ τότε ἀρκετὰ χρόνια.

Ἡ Μαίρη ζῆ μόνη της μὲ τὴν Θεοπεσία ποὺ εἶναι πιά κοπελίτσα καὶ εἶναι τώρα τὸ μόνο της στήριγμα, γιατί ὁ Φοῦλκε ἔχει φύγει ἀπὸ τὸ χωριὸ γιὰ νὰ καταταχθῆ στὸ σῶμα τῶν Οὐσάρων.

Εἶναι ἕνα ἀγγελικὸ πλάσμα ποὺ ἡ λαίδη τὴν λατρεύει κυριολεκτικῶς. Ἐχει φροντίση καὶ τῆς δίδει λαμπρὰ ἀνατροφὴ καὶ διάφοροι καθηγηταὶ ἔρχονται τρεῖς φορὲς τὴν βδομάδα ἀπ' τὴν πόλι γιὰ νὰ τῆς κάνουν μαθήματα, ὅλοι δὲ εἶναι κατενθουσιασμένοι μὲ τὴν ἐπιμέλεια καὶ τὴν ἀνεπίληψί της. Ἡ Θεοπεσία ὅμως συμπαθεῖ ἰδιαιτέρως τὴν παιδαγωγὸ της καὶ τὸν Ἐφημέριον τῆς θείας της (ὅπως

συνηθίζει νὰ ὀνομάζῃ τὴν λαίδη Μαίρη). Ἡ ἀγάπη της ὅμως καὶ ἡ ἀφοσίωσις γιὰ τὸν Φοῦλκε δὲν περιγράφονται.

Πάντοτε ἦτον τόσο καλὸς γι' αὐτήν, ὥστε τὸν εἶχε ἀγαπήσῃ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της τῆς παιδικῆς καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ ὄλο καὶ ηὔξανε.

Γι' αὐτὸ ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπόφασί του νὰ καταταχθῆ στὸ στρατὸ ἐλυλήθηκε ὑπερβολικῶς, καὶ ἐνῶ ὁ Φοῦλκε ὄλο ἐλπίδες ἐπήγαινε ἐνθουσιασμένος, ἄφινε πίσω του μὴ γυναικῶνα ἀπελπισμένη ποὺ τὸν εἶχε μοναχὸ στήριγμα, καὶ ἕνα ἀπαρηγόρητο παιδί.

Μιὰ ἀκτίνα χρυσοῦ τοῦ ἀνοιξιάτικου ἡλιου περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ δαντελλένιο παραπέτασμα καὶ ἡ κορυφὴ τῶν δένδρων καὶ τῶν λουλουδιῶν, ποὺ φθάνουν ὡς τὸ

ἀνοικτὸ παράθυρο, χύνουν μέσα στὸ δωμάτιο ἕνα ἄρωμα μεθυστικόν. Ἡ Θεοπεσία ντυμένη δλόλευκα, θαυμάζει τὴν ὀραία φύσι καὶ ἀναπνέει μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων της τὸν ἀέρα ποὺ μοσκοβολᾷ.

Πόσο ὅμως εἶναι διαφορετικὴ τώρα!

Ζῆ εὐτυχισμένη καὶ τελείως ἀμέριμνη γιὰ τὸ μέλλον. Ἐνῶ ἔχει μεγαλώσει εἶνε ὅμως ἀκόμη παιδί.

Τὰ δλόχρυσα μαλλιά της ἔχουν σκορᾶνε τώρα καὶ δίνουν μεγαλήτερη ἔκφρασι στὸ προσωπάκι της, ἐνῶ τὰ κόκκινα χειλάρια χαμογελοῦνε γλυκᾶ.

Μόνο τὰ ὄρατα καὶ ἐκφραστικὰ μάτια της εἶναι τὰ ἴδια, εἰλικρινῆ, ἀθῶα καὶ γεμάτα καλωσύνη ὅπως ἦσαν πάντα, ἀλλὰ ἴκανα νὰ γοητεύσουν ἐκεῖνον ποὺ θὰ τ' ἀντίκρυζε.

Εἶναι ἐννέα περασμένες καὶ περιμένει ἀνυπόμονα νὰ τὴν φωνάξῃ ἡ θεία της ἀφοῦ πρῶτα τῆς ἔχει πᾶει τὴ σοκολάτα της — πρᾶγμα ποὺ κάνει κάθε πρῶτὴ ἡ ἴδ.α. Ἡ καυμένη ἡ λαίδη εἶχε πολὺ ἔξασθε ἡσυχία καὶ γι' αὐτὸ ἐσηκῶνετο πολὺ ἀργά.

Ἡ νέα ἐθαύμαζε ἀκόμη τὴν ἀνοιξιάτικη φύσι ὅταν ἀκούει τὴν γλυκεῖα φωνὴ τῆς ἀγαπητῆς της.

— Θεοπεσία τρέξε ἔχουμε γράμματου! στὰς 19 τοῦ μηνὸς ἔρχεται!

Ἡ Θεοπεσία τρέχει αἰέσως, ἀλλὰ ἔχει σαστίσει καὶ στέκεται μὴ πιστεύουσα μὴ τόσο μεγάλη εὐτυχία, ἐνῶ ἡ λαίδη Μαίρη τῆς λέγει μὲ σιγανὴ φωνή.

— Πράγματι εἶναι ἀλήθεια. Στὰς 19. ὦ! παιδί μου! ἀγαπημένο μου παιδί!... Θεέ μου σ' εὐχαριστῶ.

Ἄκουμπάει στὰ μαξιλάρια της λιγάκι

ἀποκαμωμένη ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της φανερώνει μὴ ἀπεριόριστη εὐδαιμονία.

Τί εὐτυχία ψιθυρίζει. Θὰ τὸν ξαναἰδῶ. Τὸ γράμμα εἶναι ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ... Στὰς 19 θὰ εἶνε ἔδῳ.

Ἡ Θεοπεσία ἀνοίγει τὰ μεγάλα μάτια της ποὺ δλοένα καὶ περισσότερο ἀποροῦν.

Στὰς 19 λέγει. Δηλαδή γρηγορὰ σὰν νὰ λέμε αὔριο. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια... ὦ! εἶναι ἀπίστευτο!

— Μὰ πὼς, τόσο παράξενο σοῦ φαίνεται, ἀφοῦ τὸν ἐπεριμέναμε τόσο καιρό;

Ἀλήθεια, καὶ ὅμως τώρα ποὺ ἐφθάσε ἡ στιγμή... τί περίεργο! μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα! — Γιὰ μὴ στιγμή διστάζει καὶ ὕστερα ἐξακολουθεῖ — Θὰ ἔχῃ πολὺ ἀλλάξῃ! Ὅταν ἔφυγε ἡμουνα 12 ἐτῶν καὶ τώρα εἶμαι 17 αὐτὸς θὰ εἶναι 28. Τί μεγάλος.

— Ἀπ' ἐναντίας τί μικρὸς φιλάτη μου, ἀπαντᾷ ἡ λαίδη λίγο μελαγχολικῶς.

Πρέπει νὰ φροντίσω νὰ ἐτοιμασθοῦν τὰ δωμάτια του.

Θὰ τοῦ δώσουμε τὰ ἴδια βέβαια ἔ; ἀλλὰ τί διόρθωμα θὰ θέλουν ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρό!

— Φυσικᾶ, λέγει ἡ λαίδη Μαίρη, ἐκτὸς ἀν τοῦ δώσουμε τ' ἀνατολικά.

— ὦ! θὰ εἶναι σὰν ξένος, θεία μου, παρατηρεῖ ἡ Θεοπεσία μὲ τὸ συνειθισμένο γλυκὸ της ὕφος. Καλλίτερα αὐτὰ ποὺ εἶχε ἀπὸ μικρὸς καὶ ἀν θέλῃ, ἄς τὰ ἀλλάξῃ μόνος του. Πλησιάζει τὴν λαίδη καὶ ἀφοῦ τὴν φιλεῖ τῆς λέγει σιγᾶ, μὲ μὴ χαριτωμένη καὶ ἀφελῆ θλίψι μικροῦ παιδιοῦ.

— ὦ! θεία μου! Πὼς θὰ ἤθελα νὰ ἦταν ἀκόμα μικρὸς! (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ἦταν μὴ φορὰ ἕνας τραγουδιστῆς κοσμοξακουσμένος. Περνοῦσε τὸν καιρὸ του γυρνώντας ἀπὸ πόλι σὲ πόλι τραγουδώντας στὰ σπίτια τῶν πλουσίων. Μιὰ φορὰ σὰν ἔφτασε σὲ μὴ πόλι, τὸν κάλεσαν νὰ τραγουδήσῃ καὶ στὸ παλάτι τοῦ βσιληᾶ. Σὲ μὴ μεγάλη σάλα, λαμπροστολισμένη, περικυκλωμένος ἀπὸ τὴν αὐ-

τῆ του, καθόταν ὁ Βασιληᾶς στὸν ψηλὸ του θρόνον. Μὰ οὔτε αὐτὸς, οὔτε οἱ γύρω του, ἀκούγαν τὸ τραγοῦδι τοῦ φίλου μας. Καθένας σκεπτόταν αὐτὸ ποὺ τὸν ἐνδιέφερε. Ὁ Βασιληᾶς τὸ στέμμα του, οἱ εὐγενεῖς τ' ἀξιώματά τους, οἱ ἱππότες κάτω ἀπ' τὶς βαρεῖες πανωπιλίες τους τοὺς πολέμους, οἱ ὑπουργοὶ τὶς ὑποθέσεις τοῦ

Κράτους, οἱ κυρίες τὰ στολίδια τους κ.ο.κ. Καὶ στὸ τέλος σὰν γὰθελαν νὰ τὸν εἰρωνευθοῦν χειροκροτοῦσαν ἤθην μ' ἐνδιαφέρον.

— Παίρνοντας τὴν πλοῦσια ἀμοιβή του ὁ φτωχὸς μας τραγουδιστὴς, κρέμασε τ' ὄργανό του στὴν πλάτη του κι' ἐφυγε μακριὰ ἀπ' τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους ποὺ κάτω ἀπ' τὰ στολίδια τους δὲν εἶχαν καθόλου καρδιά.

— Καταλυπημένος πῆρε τὸν δρόμο ποὺ ἐβγαζε στὴν ἐξοχή, περιπατῶντας σιγὰ κι' ἀφηρημένα.

— "Ἄθελα τὰ βήματά του τὸν ἔωρασαν σὲ μιὰ καλύβα στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Σταματᾷ, σπρώχνει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει. Πάνω σ' ἕνα φτωχικὸ στρώμα κείτεται ἄρρωστο ἕνα ὄμορφο παιδάκι.

"Ἡ μαννοῦλα του ἀποκαμωμένη κι' αὐτὴ ἀπ' τὴν ἀγρύπνια τὸ παραστέκει στὸν στὸν πόνου.

— Τὸ παιδάκι ἀνοίγει τὰ μάτια του, βλέπει τὸν τραγουδιστὴ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τραγουδήσῃ γιὰ χάρι του ἕνα τραγουδάκι. Ὁ τραγουδιστὴς ξεκρεμᾷ τὴν κιθάρα του, κάθεται σ' ἕνα σκαμνὶ κι' ἀρχίζει νὰ τραγουδᾷ. Τραγουδάει ὅπως δὲν τραγουδῆσε ποτέ του, τραγουδᾷ μ' ὅλη

τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του, τραγουδάει γιατί νειώθει ὅτι σκορπᾷ γύρω του τὴν εὐτυχία. Τὰ μάγουλα τοῦ μικροῦ ἄρρωστον δὲν εἶναι πιά χλωμὰ ὅπως πρὶν, ἡ μαννοῦλα του δὲν ἔχει τὸ πρὶν μαραμμένο ὕφος. Σὰν τελείωσε τὸ τραγοῦδι του, ξανατραγουδᾷ ἐν ἄλλο, κι' ὕστερα ἕνα τρίτο. Ὁ μικρὸς καταχαρούμενος κτυπᾷ τὰ χεράκια του, ἐνῶ ἡ μητέρα του βλέποντας τὴν μειαμόρφωσι τοῦ παιδιοῦ της, κλαίει καὶ γελᾷ συγχρόνως. Συγκινημένος ὁ τραγουδιστὴς ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ ἐνῶ τὸ παιδάκι κέβωντας ἕνα ρόδο ἀπ' τὴ γλάστρα ποὺ ἀνθίζε δίπλα στὸ κρεββάτι του τοῦ τὸ πετᾷ λέγοντάς του ἕνα εὐχαριστῶ βγαλμένο ἀπ' τὰ βάρη τῆς καρδιάς του. Ὁ τραγουδιστὴς παίρνει τὸ ρόδο, στέλνει μὲ τὸ χέρι του ἕνα φιλὶ στὸν μικρὸ καὶ φεύγει.

— Λίγες στιγμὲς κατόπιν στὸ δρόμο του, ἀνοίγει τὸ πλούσιο βαλάντιο, κι' ἀφήνει νὰ πέσουν στὸ δρόμο τὰ χρυσὰ νομίσματά του, βάζοντας στὴ θέσι τους τὸ ρόδο τοῦ μικροῦ ἄρρωστον, τὸ μικρὸ δῶρο ποὺ εἶχε γι' αὐτὸν μεγαλύτερη ἀξία γιατί βγήκε ἀπ' τὰ βάρη μιᾶς ἀγνῆς ψυχῆς.

Μετάφρασις ὑπὸ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΟΥΛΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ

ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑ!

(Τρίτον καὶ τελευταῖον)

ὑπὸ ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΠΑΣΤΟΡΕ

Πρὸ δέκα ἡδὴ ἐτῶν, ὁ Μενδόζα ἐκατομμυριοῦχος ἔξοῦσε μὲ τὴν ὡραία κόρη τοῦ συνταγματάρχου Κορώννα, τὴν Ματθίλῃ του. Καὶ ὅμως οὔτε, μία ἡμέρα πλήρους εὐτυχίας ἐγνώρισεν.

— Ὄταν ὁ Ἰούλιος ἐκέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου παρουσιάσθηκε στὴν οἰκογένεια Κορώννα καὶ ζήτησε τὸ χέρι τῆς κόρης, ἡ οἰκογένεια τὸν ἐδέχθηκε πρόθυμα. Ἡ Ματθίλῃ μόνον ἐτόλμησε νὰ πῆ στους γονεῖς της ὅτι δὲν αἰσθανότανε καμμιά συμπάθεια γιὰ τὸν νέο.

Ἐκεῖνοι ὅμως τὴν ἐβεβαίωσαν ὅτι δὲν χρειάζεται προηγουμένως συμπάθεια καὶ πολὺ συχνὰ ὁ ἔρωσ ἐρχεται μετὰ τὸν γάμον.

Ἡ πρῶτες ἡμέρες ἐπέφρασαν μὲ μεγάλη χαρά. Ὁ Ἰούλιος ἦταν τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία. Ὁ πεθερὸς του ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία καὶ ὅλοι μαζὺ ζοῦσαν στὸ νέο τους μέγαρο.

Σιγὰ, σιγὰ ὅμως ἡ πρῶτη ἐντύπωσις τοῦ αἰφνιδίου πλούτου πέρασε. Ἡ ζωὴ ἄρχισε νὰ γίνεται μονότονη καὶ ὅλες ἐκεῖ-

νες ἢ ἀόριστες θλίψεις καὶ μελαγχολίες ἢ ἀπαραίτητες καὶ ἀχώριστες ἀπὸ κάθε ψυχῆ παρουσιάσθησαν λίγο κατ' ὀλίγο ἀκριβῶς ὅταν ὁ πλούτος ἐνομιζέτο ἱκανὸς νὰ τὶς ἐξαλείψῃ.

Μιὰ ἀπογοήτευσις αὐξανόμενη κάθε μέρα τὸν κατεῖχε καὶ μιὰ ἰδέα τὸν ἐβασάνιζε. Ἡ Ματθίλῃ γιὰ τὴν ὁποία ἐπούλησε τὴν ψυχὴν ἦταν τώρα γυναῖκά του. Καὶ ὅμως δὲν καιόρθωσε νὰ τὸν κἀνὴ εὐτυχῆ. Δὲν ἀπῆλθαινε τὸν ἔρωτα ποὺ φαντοζότανε ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ διηθύνηε τὸ βλέμμα του ἀπάνω της. Βέβαια δὲν θὰ ἦταν εἰσι οἱ ἄλλοι γάμοι καὶ οἱ ἄλλες γυναῖκες ποὺ ἔβλεπε κάθε μέρα.

Ἡ Ματθίλῃ, κόρη πολὺ μορφωμένη ἤξερε τὰ καθήκοντά της, ἀλλὰ ἡ συμπεριφορὰ της ἦταν τυπικὴ καὶ ψυχρὴ. Ἡταν ὑπόδειγμα συζύγου, ἀλλὰ συζύγου ψυχρῆς, ἂν δ' ἐπεριποιεῖτο τὸν ἄνδρα της δὲν φαινότανε ὅμως νὰ τὸν συμπαθοῦσε. Μὲ λίγα λόγια ἡ συμπεριφορὰ της πρὸς τὸν Μενδόζα δὲν φαινότανε νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὴν καρδιά ἀλλ' ἀπὸ τὸ μυαλό.

Ὁ Ἰούλιος μάταια ζητοῦσε νὰ βρῆ τὸν λόγον αὐτῆς τῆς ψυχρότητος. Ἡ Ματθίλῃ δὲν ἔδινε ἀφορμὴν κἀν γιὰ νὰ τῆς ζητηθοῦν ἐξηγήσεις, καὶ αὐτὸ ἔκανε τὸν νέο νὰ ὑποφέρει ἀκόμη περισσότερο.

Ἐνα πρωτὶ ὅταν ἡ Ματθίλῃ ἐτοιμάσθηκε γιὰ νὰ πάῃ στὴ ἐκκλησία γιὰ ἐξομολόγησι ὁ Ἰούλιος τὴν συνόδευσε. Ἄμα ἡ Ματθίλῃ μῆκε στὸ ἐξομολογητήριον μιὰ διαβολικὴ ἰδέα τοῦ ῥοθα: Νὰ κρυφτῆ καὶ ν' ἀκούσῃ τί θὰ πῆ στὸν πνευματικὸ της. Καὶ πράγματι ἐκρύφθηκε πίσω ἀπὸ τοὺς στυλοὺς καὶ τοποθετήθηκε μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε ν' ἀκούῃ. Καὶ δὲν ἦταν δύσκολο γιὰ τὸ παπᾶ; ἦταν γέρος καὶ κουφὸς καὶ ἡ Ματθίλῃ ἀναγκαζότανε νὰ μιλήῃ δυνατὰ.

Ὄταν ὁ Μενδόζα, πλησίασε, μιλοῦσε ὁ ἱερεὺς: Στὸ εἶπα πολλὰς φορές, κόρη μου, ὅτι ἔκανες κακὰ νὰ παντρευτῆ; ἂν θρωπο ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦσες. Ἡ σημερινὴ σου ὑπομονὴ θὰ εἶναι ἡ θυσία τὴν ὁποία κάνεις γιὰ τὸ ψέμμα ποὺ εἶπες στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ὅταν σὲ ρώτησε ἂν τὸν θέλῃ; σύζυγο. Πρέπει νὰ μείνης σύζυγος πιστὴ καὶ νὰ εἶσαι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνδρός σου.

Ὁ Μενδόζα δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ περισσότερο καὶ ἔξω φρενῶν διευθύνθηκε στὸ σπῆτι του.

"Ἄ! Δὲν μ' ἀγαπάει, εἶπε. Δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ. Ἐπρῆσε νὰ μοῦ τὸ πῆ!... Καὶ γι' αὐτὴν ἐπούλησα τὴν ψυχὴν μου στὸ Σατανᾶ!!! Μὲ γέλασε ὁ Σατανᾶς... Ἄ! Ἔλα, ἔλα λοιπὸν νὰ ζητήσῃς τὴν ψυχὴν μου! Ἔλα νὰ τὴν ζητήσῃς!..

Καὶ ἔτσι ἀπειλῶντας τὸν Σατανᾶ μέσα του, ἔφτασε ὁ Ἰούλιος στὸ σπῆτι του.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ θυρωρὸς τοῦ ἀνηγγεῖλε τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς κυρίου καὶ ὁ Μενδόζα βρέθηκε ἀπέναντι τοῦ Σατανᾶ.

— Φίλιπτε τοῦ εἶπε μὲ ἔλθισμόνησες καὶ γι' αὐτὸ ἦθα νὰ σὲ δῶ.

— Εἶσαι ἕνας ἄθλιος ἀπατεῶν τοῦ ἀπῆντησε ὁ Μενδόζα καὶ ἐτράβηξε τὸ χέρι του.

— Σιγὰ, εἶπε ὁ Σατανᾶς. Γιατί μὲ βρίζεις;

— Γιατί σοῦ ἀξίζει.

— Ἄλλοις ὅμως φίλε μου μὲ κάλεσες νὰ σὲ βοηθήσω γιὰ νὰ πάρῃς τὴ Ματθίλῃ καὶ σοῦ ἔδωσα ὅτι μοῦ ζήτησες.

Τί νὰ τὴν κἀνω; ἐφώναξε ὁ Ἰούλιος. Τί νὰ τὴν κἀνω ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαπάει, ἀφοῦ δὲν μὲ ἀγάπησε ποτέ καὶ σὺ μ' ἐγέλασες...

— Ὄ; ὦ! εἶπε ὁ Σατανᾶς γελῶντας μὲ τὸ ἀνατριχιαστικὸ γέλοιο του. Ἄλλὰ ἀγαπητέ μου ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι δική μου δουλειά. Εἶναι ὑπόθεσις ἱερῆ. Μὲ τὰ ἐκατομύρια ποῦ σοῦ ἔδωσα μποροῦσες ν' ἀποκιήσῃς μιὰ γυναῖκα καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα. Μὰ τὴν καρδιά της ἐγὼ δὲν σοῦ τὴν ὑιοσκέθηκα.

Ἦρθε τώρα ἡ στιγμὴ νὰ πληρώσῃς τὸ χρέος σου...

Καὶ προτοῦ προφτάσῃ νὰ κἀνὴ τὸ παραμικρὸ κίνημα, ὁ Σατανᾶς ὤρμησε ἀπάνω του...

Σὲ λίγακι οἱ ὑπηρέτες ἔβλεπαν τὸν Κύριο ποὺ ἦταν προηγουμένως στὴν κάμαρα τοῦ ἀφεντικοῦ τους νὰ βγαίνῃ κρατῶντας σφικτὰ στὴν παλάμη του κάτι καὶ χαμογελῶντας εὐχρησιστήμενα... Τοῦ εἶχε ἀτάξει τὴν ψυχὴ!

Ὄταν ἡ Ματθίλῃ γύρισε ἀπ' τὴν ἐκκλησία, βρῆκε τὸ μέγαρό της ἄνω κάτω. Οἱ ὑπηρέτες εἶχαν βρῆ τὸν Ἰούλιο πεθα-

Μαθητικό Διηγηματάκι Τρισχαριτωμένο

ΤΟ ΣΚΑΣΙΑΡΧΕΙΟ

(Πέμπτον και τελευταίον)

Ο κ. 'Αριστόβουλος 'Αριστοβουλίδης βλέποντας ότι ο γιός του άργουσε πάρα πολύ (ή ώρα ήταν 4 1)2) βγήκε άπ' τό σπίτι του και διευθύνθηκε στην 'Αστυνομία για να αναλάβη αυτή τα περαιτέρω. Κατέβηκε συλλογισμένος κι' άφηρημένος την όδον Σταδίου όταν... ώ του θαύματος. Βλέπει, ποιόν νομίζετε!... Τόν 'Αριστείδη όλόκληρον, ζωντανό και τρέχοντα.

Ο κ. 'Αριστοβουλίδης χωρίς να χάση καιρό τον άρπάξει άπ' τον σβέρκο. Ο καιμένος δ' 'Αριστείδης μόνο που δεν έμεινε άπ' την τρομάρα του κι' άπ' την έκπληξι του. Δεν πρόλαβε όμως να πηλέξει γιατί τέσσερα δυνατώτατα χαστούκια του άναψαν τα αίματα, Πήγε να πηκάτι αλλά ο κ. 'Αριστοβουλίδης δεν του άφησε καιρό γιατί τον άρπαξε άπ' τ' αúτι και τον τράβηξε για τό σπίτι.

Ένας άστυφύλακας πλησίασε τον 'Αριστείδη κι' άφου τουπίασε άγρια τό μπράτσο ρώτησε ευγενικά τον κ. 'Αριστοβουλίδην: «Τι σάς πήρε αυτός δ' 'Αλήτης Κύριε;»

— Ο κ. 'Αριστοβουλίδης έξήγησε στον άστυφύλακα ότι... δ' 'Αλήτης αυτός ήταν γιός του, κι' δ' άστυφύλαξ άφου ζήτησε συγγνώμη άπομακρύνθηκεντροπισασμένος.

— Στό δρόμο οι άλητες φώναζαν του κ. 'Αριστοβουλίδη: «Δόσπου του σαχλαμάρα. Έτσι μπράβο τό ξόλο βγήκε άπ' τον παράδεισο.

— Λέγοντας αυτά δέ οι άλητες είχαν κάνει ένα μεγάλο κύκλο και όταν ο πατέρας κι' ο γιός ξεκίνησαν τούς άκολούθησαν. Έγινε δηλαδή σωστή διαδήλωση!

— Τά μαρτύρια του 'Αριστείδη δεν σταμάτησαν ως εδώ.

— Περιώντας άπ' τον 'Αβέρωφ, ο κύρ Βασίλης (τό γκαρσόνι) βρίσκονταν στην πόρτα και κύτταζε δεξιά κι' άριστερά μήπως δη κανέναν άπ' τούς Σκασιάρχεις.

— Βλέποντας δέ τον 'Αριστείδη νάρμένο και με πρόσωπο που μαρτυρούσε μεγάλη άγωνία. Ο γιατρός είδοποιηθείς είπε ότι ο 'Ιούλιος Μενδόζα πέθανε άπο συγκοπή της καρδιάς.

Σημείωσις μετ'αφρασιού — Να ποιό ήταν τό κέρδος αυτουνού που ζήτησε τη βοήθεια του Σατανά.

χεται σαν βρεμμένη γάτα, ή ψυχή του άγαλλίασε. Έφώναξε τον κ. 'Αριστοβουλίδην και του έξιστόρησε τά διατρέξαντα.

— Αúτος δέ σαν... σκασμένος αναγκάστηκε να πληρώση τό κολοσσαίο ποσό των 86,40 δρχ.

— Ο κύρ Βασίλης άφου πήρε γενναίο φιλοδώρημα είπε στον κ. 'Αριστοβουλίδην ότι «τά παιδάκια εκείνα ήταν χαριτωμένα και πολύ καθώς πρέπει.»

— Χωρίς να τά πολυλογούμε ο κ. 'Αριστοβουλίδης σέρνοντας πίσω του έναν άξιοθρήνητον 'Αριστείδην έφτασε σπίτι του. Άλλά ή κακές διαθέσεις πουχε για τον γιό του έσβυσαν μόλις ή γυναίκα του (που είχε έντομεταξύ γυρίσει) του ζήτησε ως χάριν να συγχωρήση τον 'Αριστείδη για τελευταία φορά. Κι' άφου κι' ο ίδιος δ' 'Αριστείδης όρκίστηκε ότι δεν θα τό ξανακάνη ο κ. 'Αριστοβουλίδης δέχθηκε να τέν συγχωρήση. Έκείνο τό βράδυ ή Οικογένεια 'Αριστοβουλίδου ήταν ένωμένη όσο ποτέ. Κι' αυτός δ' 'Αριστοβουλίδης δεν έλειπε άπ' τό βραδυνό γεύμα. Ήταν όλοι εύτυχιασμένοι.

Άς δούμε τώρα τι απέγιναν οι άλλοι τρεις Σκασιάρχει. Ο Κολοκυθόπουλος έπειδή ήταν ή πρώτη φορά που έπεφτε σε τέτοιο παράπτωμα, συγχωρήθηκε άπ' τον πατέρα του.

Ο πατέρας του Μπαρουτοκαπισμένου όταν άκουσε την ιστορία που τουλεγε ο γιός του άρχισε να γελάη. Ο αν όμως έφτασε στό τελευταίο σημείο δηλ. της φυγής, δεν γέλασε διόλου. Πήρε την χοντρή του μαγγούρα και την έσπασε στην πλάτη του γιού του.

Ο κ. Τσιπουρας (πατήρ) περνούσε στό Λύκειο ως συνταξιούχος πρόξενος. Πραγματικώς όμως ήταν πρώην περιβολάρης σίτς... Κουκουβάουνας.

Έσπούδαζε τον γιό του για να τέν κάνη ίσως διπλωμάτη, ίσως και Καθηγητήν του Πανεπιστημίου. Όταν όμως έμαθε τό τελευταίο του κατόρθωμα άλλαξε γνώμη. Δεν τον έδειρε, άλλα του είπε ότι δεν έννοεί να ξοδεύη χαμένα λεπτά για να τέν κάνη άνθρωπο. Τόν πήρε άπ' τό Λύκειο Πεντεπή, και τον έστειλε στον 'Επιστάτη του στό κτήμα του σίτς Κουκουβάουνας, για να τέν κάνη περιβολάρη. Και ο δυστυχής Τσιπουρας τρώγωντας μόνο ψωμοτύρι, συχνά όνειρευότανε τό όρεκτικώτατο «παστίτσο από σκοτάκια χήνας». ΛΟΥΚ. ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΙΑΣ ΣΥΝΕΡΙΑΤΩΝ

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΤΤΟΥ

Ξαναγυρίζομε στη μικρή ούλη με τά χλωμά πρόσωπα και με τό καναρίνι. Στό πέρασμά μας άπ' τά στενά δρομάκια του παληού άστεως άκούμε τό τραγουδι του και ζούμε τη χαρά των ανθρώπων με τη δυστυχία. Είναι ένας έσωτερικός κόσμος που ξυπνά με τη χαρά αυτή για να έλαφύνη τον πόνο της σημερινής ανθρώπινης πληγής. Στην ατμόσφαιρα που έδημιούργησαν στη μικρή ούλιτσα οι σκληρές συνθήκες του πολέμου, τό πουλι με τη χρυσαίζουσα φτερωτή ζωούλα παρουνιάζεται ίσως ώσαν κάτι τό περιττό. Ώστόσο τό περιττό αυτό κατήντησε σήμερα τό παραθυράκι άπό τό όποιο γλυστρά μεσα μας ένα κομμάτι φώς. Η άγάπη των δυστυχισμένων ανθρώπων της ούλης προς τό καναρίνακι άποτελεί μία μορφή της άδυναμίας τους προς τη ζωή. Η άθλιότης άς 'ιπλώη τον ίσκιό της άπελπισίας. Η ζωή άκόμη και τυλιγμένη μέσα στα ράκη παρουσιάζει κάποιο θέλητρο.

Και τό άνζητούμε τό θέλητρο άπό την γύρω έκδήλωσι που ήμπορεί να προσαρμωσθί καλύτερα στον ένδότερο κόσμο μας.

Τό τραγουδι του μικρού καναρινιού, ύμνος ευχαριστήριος, παίανας ευγνωμοσύνης, άρμονία χειρουργική, καλεί την ψυχή μας προς ένα κόσμο γεμάτο ωραιότητα. Στό περιβάλλον της ταπεινής ούλης γίνεται φώς και έλπίδα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΑΜΠΑΣΤΑΔΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Σε μία περιοδεία που ο πρώτος Βασιλέας της Ελλάδος Όθων είχε κάμει στη Στερεά Ελλάδα, ανέβηκε με την άκολουθία του στην Οίτη, μόλις φθάσανε σε μία κορυφή άπό την όποια φαίνοντο στό βάθος του άπέναντι Μαλλιακού κόλπου οι Λιχάδες νήσοι, στρέφοντας ο Όθων στον ένωματάρχη της χωροφυλακής που τον συνόδευε τον ρώτησε εάν εκεί είναι τό μέρος που έξετόξευσε ο 'Ηρακλής τον Λίχων εις την θάλασσαν. Ο άγαθός έπαρχιώτης που δεν είχε ιδέα άπό μυθολογία άφου σκέφθηκε λίγο άπήντησε άφελέστατα: Μεγαλειότατη την εποχή που έγινε αυτό δεν ήμουνα έγώ άλλα ο προκάτοχός μου άπό τον όποιον πρέπει να πάρουμε πληροφορίες.

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΚΑΖΑΝΤΖΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πήγαινε παιδί μου στον κύρ Γιώργη τον χασάπη μας να δής αν έχει βαδινά πόδια, είπε μία μέρα ή μητέρα στην μικρή Περσεφώνη.

— Μετά δέκα λεπτά ή Περσεφώνη γυρίζει.

— Έ; Έχει; την ρωτά ή μαμμά της.

— Δεν μπόρεσα να ιδώ μαμμά, αν έχει βαδινά πόδια ο κύρ Γιώργης, γιατί φόραγε παπούτσια. Χ. Ν. Δ.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

'Αγαπητά μου 'Ελληνόπουλα - ες,

Όπως θα είδατε στο προηγούμενο φύλλο είχα τη μεγάλη τιμή να έγκριθώ υπό του Σεβαστού Υπουργείου Θρησκευμάτων και Έθνικής Παιδείας κατά την προηγούμενη γνώμη του 'Ανωτάτου 'Επαιδευτικού Συμβουλίου. Δένφαντάζεσθε τη χαρά μου, όταν μάλιστα πολλοί άπό τούς συνδρομητάς με συνεχάρησαν ιδιαίτέρως γι' αυτό. Τό περασμένο 15θήμερο είχα ζωρότατη κίνησι στό γραφείο μου. 'Ηλθανε πάρα πολλά παιδιά και έγράφησαν συνδρομητά. Άλλά και πόσοι μου ένέγραψαν τούς φίλους τους! Εύχαριστώ ιδιαίτέρως την δεσποίδα Μαργαρίτα Φιλίππου που μου ένέγραψε δώδεκα συνδρομητάς. Έπίσης τούς κ. κ. Τάκην Φ. Μαθιόπουλον, Κων. Γ. Καζαντζήν, Μίλτον Γ. Βαφειδών, Κων. Φαφούτην που μου ένέγραψαν άρκετούς συνδρομητάς. Τώρα περιμένω και άπό όλους σας να ιδώ πως θα με άνακουφίσετε σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές, που τις έζέρετε όλοι γράφοντες μου έστω και άπό ένα μόνον ο καθένας συνδρομητή.

'Ενεγράφησαν συνδρομητάι έπίσης: οι κ. κ. Α. Ποταμιάνος, Ν. Αμπατζής, Κ. Νικολάου, Τ. Βελιδόραϊου, Καίτη Χατζικωνσταντή, Όλγα Νόαξ, Μ. Δαρμανίν, Ι. Δεδίπτης, Κ. Φαφούτης, Μ. Παπαγεωργιάδου, Γ. Βασιλάκος.

'Εξάμνοι: οι κ. κ. Τ. Πατρικιός, Γ. Πετροχείλος, Κ. Βαυβακίδης, Γ. Πηγίδης, Ι. Ίωαννίδης, Σ. Αδώνης, Τ. Σολωμονίδης, Μ. Αδαμίδης, Ε. Γούλακη, Μ. Κορζή, Μ. Αίμπεν.

Τοιμνοι: οι κ. κ. Ν. Κανδηλώρος, Η. Σωτηριάδης, Κ. Γ. Αζαντζής, Γ. Παπαδημητρόπουλος, Γ. Τακόπουλος, Κ. Μαργαροπούλου, Η. Ντάβος, Ι. Πετροπούλος, Ι. Κατούβαλης, Σας εύχαριστώ αγαπητοί μου φίλοι θερμά και περιμένω και σεις να μου γράψετε τούς φίλους σας.

Τοιγγάνικο βιολιό: Σου ένέκρινα αυτό τό ψευδώνυμο. Έβαλα τις άσκήσεις

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ κ. ΛΟΓΟΘΕΤΟΠΟΥΛΟΥ

Με ένα τελευταίο Νομοθετικό Διάταγμα μεταρρυθμίσθηκε ὁ παλιὸς νόμος περὶ Ἰματιοθήκης τοῦ Μαθητοῦ καὶ σπουδαῖες βελτιώσεις ἔγιναν εἰς τὰ τῆς λειτουργίας τοῦ φιλανθρωπικοῦ αὐτοῦ Ἰδρύματος. Ἔτσι ἐπεξετάθηκε ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Ἰδρύματος τὸ ὁποῖο μετονομάσθηκε εἰς ἸΜΑΤΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ καὶ περιλαμβάνει ἀπὸ ὄνω καὶ ἔμπροσθεν ὑπὸ τὴν προστασία του ἄπορα παιδιά ἀπὸ ἡλικίας 3 ἐτῶν μέχρι 14. Ἔως τώρα ἡ Ἰματιοθήκη χορηγοῦσε ρούχα καὶ παπούτσια μόνο στοὺς μαθητὰς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων ἀπὸ ἡλικίας 6 — 14 ἐτῶν. Μὲ τὴ μεταρρύθμισιν αὐτὴ πού προσεγγίζει τὸ Ἰδρυμα ἀκόμα περισσότερο στὶς ἀνάγκες τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐξασφαλίζονται μεγαλύτερες ὑπηρεσίες στὰ πάσχοντα ἄπορα παιδιά. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως Κος Λογοθετόπουλος στὴν πρωτοβουλία τοῦ ὁποίου δρῆλεται ὄχι μόνον ἡ ἀνωτέρα μεταρρύθμισις ἀλλὰ καὶ γενναῖα ἐνίσχυσι τοῦ Κράτους πού ἐξεσφάλισε ὑπὲρ τῆς Ἰματιοθήκης, θὰ ἔχη τὴν εὐγνωμοσύνη χιλιάδων φτωχῶν παιδιῶν.

σου. Σὲ ἐνέγραφα τρίμηνο συνδρομητὴ μου καὶ σὲ εὐχαριστῶ,

Βασίλειον Ψύχαν Τρίπολιν. Ἔλαβα τὸ ὠραῖό σου γράμμα καὶ κατασυγκινήθηκα μὲ τὰ θερμά σου λόγια. Σοὺ ἔστειλα τὰ ἐκδοθέντα μέχρι σήμερον φύλλα καὶ περιμένω ν' ἀνασκουμπωθῆς νὰ φροντίσης γιὰ τὴν διάδοσίν μου στὴν Τρίπολι.

Ἰωάνν. Καμπανικν. Ἐλήφθη τὸ γράμμα σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Ἀναμένω τὴν ἐτήσια συνδρομὴν ὅπου μοῦ γράφης.

Γ. Τακόπουλον. Τὰ θερμά σου λόγια μὴ κατευχαρίστησαν. Εἶμαι πραγματικὰ ἄξιο συγχαρητηρίου. Ἄφοῦ καὶ ὁ Ἄθηναικὸς τύπος ἔγραψε γιὰ μένα πολὺ ἐπαινετικὰ ὅπως θὰ εἶδες.

Γ. Ξυδιᾶν. Ἐλήφθη ἐπιστολή σου καὶ αἱ συστάσεις σου θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.

Ἀγαπητοὶ φίλοι ὅταν μοῦ γράφετε μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς γράμματος πού εἶναι 50 δραχμαί. Ἄλλιῶς δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

Ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ ἔρχωνται στὰ γραφεῖα (Χάνσεν 20 Πατήσια) μποροῦν νὰ πηγαίνουν καὶ στὸ σπίτι τοῦ κ. Δ. Ν. Χωροφᾶ ὁδὸς Τήνου 4 (Τρίτο πάτωμα) Τηλέφωνον 83.413 τὶς ἀπογευματινὰς ὥρες γιὰ πληροφορίες, ἔγγραφες συνδρομητῶν καὶ ἀγορὰν φύλλων.

Καὶ τώρα σὰς χαιρετῶ μὲ ἀγάπην ὁ δὲ σου, τὸ ἀγαπητὸ σας

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

1) Τί κοινὸν μεταξύ ραδιοφώνου καὶ ἀκάθαρτου ἀνθρώπου;

2) Τί κοινὸν μεταξύ βιολιοῦ καὶ κρασιοῦ;

3) Ποῖαι ἐκ τῶν προθέσεων εἶναι μᾶλλον μισηταί;

(Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Τσιγκάνικου Βιολιοῦ).

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1942.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἄριστοῦχος Καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς παραδίδει μαθήματα κατ' οἶκον.

Συνιστᾶται θερμῶς ὑπὸ τοῦ Περιοδοικοῦ. Πληροφορίαι τηλεφ. 84.000

Ζητεῖται δι' ἐργένην δωμάτιον μὲ κουζίνα. Ἀπευθυντέον Τήνου 4. κ. Δ. Χωροφᾶν.

Τηλέφωνον 83.413

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΟΜΙΛΟΣ ΝΕΩΝ

Μορφωτικὸς — Ἀθλητικὸς

Καλλιτεχνικὸς

Γραφεῖα : Τήνου 4 τηλέφ 83.413

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Ἀκαδημίας 6

"Ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ καλλυντικὰ

FOTO

ΟΜΗΡΟΥ 8α

Πωλοῦνται καλλιτεχνικαὶ ἀκουαρέλλαι μὲ διάφορα τοπεῖα τῆς Ἑλλάδος

ΤΥΠΟΙΣ : Ε. Τσινίκα - Δ. Τσουλάτη
Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων Σκουλενίου 1
Ἐκτελοῦνται παντὸς εἴδους Τυπογραφικαὶ καὶ Βιβλιοδετικαὶ ἐργασίαι.